

Secessie

Kwartaalblad voor de Studie van Separatisme en Directe Democratie



Naar twee nieuwe Nederlandse naties?3

Nr. 3

Driemaandelijks: april – mei – juni 2001

Een uitgave van het Mia Brans Instituut

www.secessie.nu



Naar twee nieuwe Nederlandse naties?

Het feit dat Vlaanderen, eind maart jl., een politieke prijs diende te betalen aan de Belgische Francofonen voor het recht om bovenop het geld uit de nationale pot ook nog extra *eigen Vlaams geld* in de spoorwegontsluiting van de Antwerpse haven te steken, bewees eens te meer de onleefbaarheid van de zogenaamd „federale” Belgische staat. De Vlaamse autonomie is, zelfs in voor Vlaanderen levensbelangrijke materies, verwaarloosbaar.

Zo toont ook **Prof. Dr. Matthias Storme** aan dat de Vlaamse bevoegdheden inzake justitie veel kleiner zijn dan de gerechtelijke autonomie van deelstaten in andere federale landen, en zelfs kleiner dan die van sommige regio's (zoals Schotland) in niet-federale landen. Storme verhaalt eveneens hoe ons eigen nationale Nederlandse rechtssysteem in 1792 door de Franse bezetter werd opgedoekt. Daardoor werd ons volk met geweld van zijn eigen rechtstradities beroofd.¹

Helaas, er heeft zich in België na 1830 geen zoektocht naar en geen heraanknoping bij de oude nationale wortels van ons Nederlandse recht voorgedaan. België had als staat zeker een levenskans gehad indien het zich had omgevormd tot een tweede Nederlandse natie. Het verkoos echter een kloon van Frankrijk te worden en werd bijgevolg door de Vlamingen ervaren als een vreemde bezettingsmacht. Tot op heden bleven wij in het keurslijf van het Franse rechtssysteem opgesloten. In Noord-Nederland werd op bepaalde vlakken wel terug bij het oude Nederlandse recht aangeknoopt.² Ook Vlaanderen wil vandaag inzake justitie een andere richting uit dan de Franse, maar de Belgische structuren beletten dit. Daardoor lopen de spanningen op. Vroeg of laat komt het tot een breuk.

Tussen Vlaanderen en „zijn hoofdstad” Brussel lijkt het eveneens tot een breuk te zullen komen. **Marc Platel** begrijpt stellingen zoals die van André Monteyne in ons vorig nummer wel, maar vindt het toch een gevaarlijke evolutie. Een volk kan zijn hoofdstad niet zomaar loslaten, zegt Platel, al geeft hij wel toe dat indien de overzijde – Bruxelles – geen bereidheid toont om met Vlaanderen te dialogeren, zijn pleidooi een zoveelste „Belgisch *fata morgana*” zal blijken. We nodigen onze lezers uit hun eigen steentje in het Brussel-debat bij te dragen.

Dr. Koenraad Elst is oriëntalist en vertoeft regelmatig in India. Volgens hem houdt het streven naar secessie ook gevaren in. Hij legt ons uit waarom hij wel een onafhankelijk Vlaanderen wil, maar bijvoorbeeld geen onafhankelijk Kasjmir. Zijn bijdrage leert ons tevens dat zelfs in India de deelstaten ruimere bevoegdheden bezitten dan in België. Van een eigen sociale wetgeving kan Vlaanderen alleen maar dromen. Moesten we een Indische deelstaat zijn, dan bezaten we die autonomie wel.

Dichter bij huis zitten we in Wallonië. **Paul Belien** bekijkt de consequenties van Vlaamse secessie voor Wallonië. Hij ziet het in dat geval tot nieuwe secessies komen binnen Wallonië: de Oostkantons zullen zich afscheuren, en de provincie Luxemburg zal naar het Groothertogdom gaan. Misschien volgen zelfs Namen en Waals-Brabant dit voorbeeld. Dan komt niet Frankrijk maar Luxemburg op 20 kilometer van Brussel te liggen. Er zouden dan op het grondgebied van de huidige Benelux twee nieuwe, wat hun aard betreft „Nederlandse,” naties ontstaan – Vlaanderen en Groot-Luxemburg.

¹ Er is voor een volk, behoudens fysieke genocide, geen grotere ramp denkbaar. De tradities zijn het erfgoed, de gecondenseerde levenswijsheid en -ervaring, die wij meekregen van de generaties voor ons.

² G.E. Langemeijer, Emeritus Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden, in: Gilissen, John (ed.); *Concilium Magnum 1473-1973 – Herdenking van de 500e verjaardag van het Parlement en de Grote Raad van Mechelen*, Brussel; 1977; p. 5.